

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwoś da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džětał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmara
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Sserbske njedzelske łopjeno. •

Budyšin

19. dezembra 1926

Bauzen

Čištčez a nakład Ssmolerjez knižicziščezetnje a knižarnje šar. družst. s wobm. ruč. w Budyšinje.

Wulhadža łóždu šobotu a plačzi bértšćetnje 78 šlotnych pjenjełtow.

4. njedzela adventa.

Jana 3, 27—30.

Spěšćnje je adventski čaž khwatał, hižo šwjeczińny džěnka pošlednju njedzela šwjateho adventa a ša tydzeń budu lube hody šažo ras nimo. Něchtóžtuli hody wjele wocžakuje, to drje najwjazny wo našćich džěčžoch plačzi. Sso wješela še šwojej njewinowatej radošću na hodowne dary, na Bože džěčžo. Wšći tym šu drje druhdy tež kufł wčipne, fajke jich pšhecža šo šćoncžnje dopjelnja, čim wjazny hacž tola wědža, šo šame k dopjelnjenju šwojich pšhecžow ničžo čžinicž njemóža, šo šo jim wšćo dosta š rukow lubeju staršćej, hdyž šu tež prawje poškłušćne byće. Ty, lubny šćhešćžijano, žane džěčžo wjazny njejšny, a tola derje tebi, hdyž jako fajke na hody šo pšćihotujesh. Tež ty wocžakujesh hody wjele, wocžakujesh wěžny, kiž maja wěčžny wušnam, šo nadžijesh, šo Knjes Khrystuš k tebi pšćihhadža a šwoje bydlenje pola tebjje wošmje. Glej, tež w tym padže je tak kaž pola džěšćja. Dyrbišć pšćezono na to myšćicž, šo tež Knjesa Jesuža šej šam dohycž njemóžesh, šo je jeho hnada, hdyž k tebi pšćihndže. Tohodla dyrbišć tež po tym šo šćožicž a šo šadžeržecž. To šamšćne tebi džěńnišći tekst tež praji pola šwj. Jana na 3. stawje wot 27. hacž do 30. šćtucžki.

Šćhešćje šćeczi ras rěčzi džěnka Jan šćhešćenik k nam. Přeni ras bě rěčžal wo prawej poškłucze, druhi ras bě nam Jesuža w jeho krašćnosći a možny poškłacž a š jeho darami, džěnka naž hišććje poškłedni ras napomina, šo šo jemu žnje š našćej wutrobu poddamy, pšćetož čžłowjek nje-móže šebi ničžo wšćacž, khiba šo by jemu to

date byćo š njebieš. Tohodla dyrbi tež ša naž rěčacž: ja dyrbi woteběracž, wón dyrbi rošć.

Šaj čžłowjek šebi njemóže ničžo wšćacž, khiba šo by jemu to date byćo š njebieš. Njeje to snate šćowo, njeje to snata wěž? A tola šu čžłowjekojto to pšćezono šažo šabnyli, tež ty? Šsy tež tak jara džěčžo našćeho hordeho čžaša, pšćetož to je nam žnje jašne a to wšćitžny wěmy a šacžujemy, šo je tuto šćowo kaž wošćebje čžinjene ša naž. Džěnka tola šćoro łóždy špnta šam wšćo dokonjecž a hdyž napoškłedł dohycž pnta, žadny njeje, dokež je najwažnišće šabnyli: šej š njebieš žohnowanje wuprošćnyč. Tak čžłowjekojto džěłaja a džěłaja ša šćto wě šćto a rošćrošćejja šwoje možny š njewužitnyimi wěžami, měšto toho šo byću šo dopomniłi na toho, kiž móže jim wšćo dacž, kiž pak móže jim tež wšćo wšćacž, hdyž jeho šacžpěwaja. Šaj, ty hody čžłowjecze, šo dopomni na to, šo ničžo njejšny bjes Boha a wukni wot tnych, kiž šu pšćes šwoju bjesbóžnosć padnyli, šo njetřebasć junu š nimi šamšćny dońt njescž.

Toła tež wulki trošćt ša naž wšćech w tym leži, šo šćmemy prajicž: wšćo, šćtož šo nam dosta, je š njebieš date. Wšćo? Hdyž to pšćezono š nowa čžitamy, šo tu a tam šćhešćžijanow šćhiwdža a jich ranja pola naž tu a w žnyšć kra-jach na žnyšć šćwěčze, šo čžedža jim wšćo wšćacž, šćtož je ša šćnutšćowne žiwjenje nušne, šo jich pšćhešćžehaja; hdyž dale čžitamy, tak čžedža šažo naž Šserbow potkóčžowacž, kiž tola nićomu njejšćny ničžo šćeho čžinili; pšćihndže tež to nam š njebieš? Šaj, tež to, lubny pšćhecželo! Hdyž tež to naž wšćech, tež tebjje, nanajčžejšćho potrjechi, dyrbi a čže tebi jenož š nowa pučž poškłacž tam, hdyž móžesh pomož namakacž, čže tebi pučž poškłacž, šćotryž šy šćnano tež ty, lubny šerbsći bratšće,

w najnowišim czaſu kuſt poſabny, pucź k węcźnemu Bohu a naſchemu Sboźnikej. Szwět naſ dawno ſjeba, hdyž jeno móže, haj ſamo czi naſ ſjebaja, wot kotrychž njebychmy wo-
czałali. Tuž ſtaj ſwoju nadžiju na Boha a jenož na njeho, mój ſchecźijanski, mój ſerbski ludo, wón budže tebi pomhać.

Tak leži ſa naſ troſcht w tym, ſo je ſamſnej mozu nicžo njedoſonjamy, haj to je derje, ſo tuta ſ zyła do praſchenja njepſchińdze; tak ložicho namaſamy pucź, kiž naſ k tomu wje-
dže, kiž naſ njeſjeba!

A ty jenotliwy drje wulke wězy ſobu woſoło noſnyſch. Nicžo njemóžeſch wuwjeſć, hdyž ſo njedopomniſch pſchezo na to: cźlowjeſ njemóže ſebi nicžo wſacź, khibi ſo by to jemu date bylo ſ njebjek. Eſy drje wulki pſchewiſchowar nękaſteje ſtrony, ſo dopomń, ſo žana tebi ſboźnoſć ani ſamo dobytka tu na ſemi dacź njemóže na poſledk, hdyž njeje ſažoena na twjerdej ſkale, kiž njepowalna ſteji ſrjedź morja howriateho, na Boſny. — Abo maſch drje wulke myſle, chzeſch to abo tamne polępſhecź we woſadže abo hewaſ, nicžo njedoſonjeſch, hdyž tebi ſo njeda wot Boha. Sboźny pak ty, hdyž wo tajke ſemſte wězy ſo njepraſcheſch a ſo jenož ſajimujeſch ſa njeſmjertnu duſchu. Tola pſchezo ſ nowa ſo dopomń: cźlowjeſ njemóže ſebi nicžo wſacź, khibi ſo by jemu to date bylo ſ njebjek. To je ſakladna ſada, hdyž chzeſch ſbožowny pſches tuto žiwjenje ſtónćnje do węcźneho pſchiſtawa pſchińć. Haj, nawukń cźlow-
ſke mozy a cźlowſku wolu cźiſćje do ſady ſtajecź, ſo dowěr je-
nož Bohu, pſchetož ty dyrbiſch wotebęracź!

Nętko pak to wopak njeroſum, lubny pſchecźelo! To nje-
ręka, ſo ſmęſch nętko lęnjeho paſć; nę, tak to rojumicź nje-
ſmęſch! Hinaſ je to Jan ſchczenik męnik. Hlej jenož ras: pola cźlowjeſow je tola ſ wjeſcha hinaſ. Wot młodoſćje ſem ſu nawuczeni, ſo ſpnta kóždy ſo doprędka kłóćicź. Hladajmy je-
nož ras do žiwjenja, kaſ tam dže. A kaſ je w małym, tak je teſ we wulkim. Pſchezo ſpnta wulki maleho potkłóćowacź. My Eſerbjo wſchaſ to węmy, móžemy wo tym zyty wulki ſpęw ſpęwacź, kaſ to ſo cžini a kaſ to teſ — boli! Tohodla mamy teſ wſchu pſchicžinu, ſami mjes ſobu hinaſ ſo ſadzeržecź. Haj, hdy by kóždy poniźnje do ſady ſtupiſ, wjele hary njeby bylo. A zyſt by ſo ſ tym jara ſpęchowaſ. Tak pak teſ njeſmę-
my pſchi ſebi ſtejo woſtacź, ale dyrbimny hladacź na wulke ſchecźijaniſtwa ſ zyła. Hdže to hiſcće namaſamy nęhdže nę-
ſchto, kaſ wuwjedjenje tutoho přenjoťneho prawidła ſa ſaſtup do Božeho kraleſtwa? Hdže ſu cźlowjeſojo, kiž wędomni cžin-
nja po tym: ja dyrbju wotebęracź? Njeręka to ſa wſchęch ſchecźijanow: dajće ſej ruſu k ſhromadnemu džeſu? Ach, kaſ jara je ſchecźijaniſtwa ſabny ſwoju winowatoſć a nje-
bjeſte, ſchtož je pſchinjeſt Anjes Jeſuſ Chryſtuſ, pſchewobro-
cziſo do ſwęcneho cžim dlęje cžim wjazny. Kaſ hinaſ dyrbjalo na ſwęcze być po 1900 lęť ſchecźijaniſtwa, hdy bychu cźlo-
wjeſojo męſto toho, ſo bychu ſpntali ſchecźijaniſtwa ſwojim ſamęram podcžiknyć, ſo ſamnych podcžiknyli kralej wſchęch kralow! Ale tak je na ſwęcze: wulke ſo poniźuje a maſe, cźlowſke, ſchtož hódne njeje, ſo ſo wo nim ręczi, ſo pſche wſchu męru powyſchuje. Tak namaſamy potom wójnu, kiž je ſwojej ſurowoſćju drje najwjazny pſchecziwo Božim kaſnajm ſo męri. Schto tajke hlupoſćje pomhaja? Nicžo a ſažo nicžo, ſu jenož ſwęcłojso ſa to, ſo cźlowjeſojo pſchezo ſ nowa męſto toho, ſo bychu wſchitzy ſa Bože kraleſtwa džełali, ſami ſa ſo, do ſwojeho męcha džełaja. Będa jim, hdyž pſchińdže ras poſledni ſud Boži; ſchto chze potom wobſtacź? Hody ſu bliſko, to ſažo kliczi tak luboſnje: męr na ſemi cźlowjeſam, kiž ſu dobreje wole. Chzeſch, ſo by to teſ ſa tebye klicžalo? To ſo ſtaraj wo tajku „dobru“ wolu! Hdže tajka je? Tam, hdžež je cźlo-
wjeſ ſwólniwy wotebęracź, nęſchto pſchicžadžicź ſa dobre

wſchitkich, ſamſne ſebicziwe myſle potkłóćicź a pſchewinnyć. Haj, to je twój nadawſ: dyrbiſch na kóždy pad wulknyć ſwon-
kownnych węzow ſo wſdacź, pſchetož te wſchitke ſadžęwaja, ſo móže wón roſć.

Haj, kaſ ſmy hižo tak huſto prajili, ſamęr cźlowjeſow njeje ſemſki, ale tón ma plody pſchinjeſć ſa węcźnoſć. Tuž cźlowjeſ we naſ dyrbi wotebęracź, Chryſtuſ, węcźne, dyrbi roſć! A to we naſ a woſoło naſ, we wſchędnym žiwjenju a wſchudžom, we naſchey wutrobje pak najprjedy! Hladajmy jenož hiſcće ras na Jana ſchczenika, kaſ ſam ſo ſapręjeſche, tak móžeſche Chryſtuſ roſć we nim, to je pucź. — Schto to nętko ty móžeſch k tomu cžinicź? To, ſchtož njeſmęſch, to ſmy nętk doſć roſpominali; chzeſch pak teſ rady wędžecź, ſchto mó-
žeſch k tomu pſchinoſchowacź, ſo Anjes we tebi roſćje. To je nicžka wotmołwa a jeniczi pucź, kotryž je teſ Jana ſchcće-
nikow dobyt, tón: modl ſo, a ſažo: modl ſo! Jenož pſches mo-
dlenje a w modlenju pſchezo bóle ſ Anjeſom ſarocźjeſch, pſche-
tož w modlenju pójnajeſch ſamſnu ſwoju knicžomnoſć a próſ-
noſć, hdyž ſtejiſch pſchęd trónom węcźneho Boha woblicžo wot woblicža, a tak ſo tebi doſtanje jeho wulkocź, tak ſo tebi w poniźnym modlenju doſtanje duſh Anjeſa Chryſtuſa, tak wón roſćje we tebi. W modlenju teſ namaſaſch móz, jemu we ſwęcze a pſchecziwo ſwęcęj wſchudžom cžecź dacź, a tak roſćje pſches tebye a pſches twoju modlitwu teſ we wulkim ſwęcze; a k dopjelniſch ſwoju winowatoſć jaſo wot Boha jemu k podobnoſći ſtworjeny cźlowjeſ a niž hinaſ. Haj, wón d y r b i roſć!

To je naſche adventſke a hodowne wjekele. Eſknyſhimny j e n o hlóſ w jeho ſłowach a węmy: doniž tute ſłowa ſa-
klicža, roſćje, tu a tam w potajnoſći a w ſjawnoſći. Tuž niž ſemſte wězy, ale ſo chze wón pſchińć a naſ troſchtowacź a we naſ roſć, ſo budžemy kaſ wón, to budž naſche wjekele hody. Haj, ſbožni ſmy, hdyž móžemy potom ſ Janom prajicź: moja wjekeleſć je tohodla dopjelnjena. Haj, lubny pſchecźelo, jenož ſ Anjeſom Chryſtuſom a w nim móžeſch ſo woprwadže wjekeleć. Bóh wobradž nam tajke wjekele, pſchetož węmy, ſami njemóžemy ſebi nicžo wſacź, khibi ſo by nam to date bylo ſ njebjek!

Nó dha, wutroba cze žada,
Čehń nuts do nej', Sbožniko;
Žadoſćiwa k tebi hlada,
Tebi jeno podda ſo.
Wucžicź ju ſam k ſyńdu ſebi,
So ſo wona lubi tebi!
Twój ſym, twój chzu woſtacź ja,
Woſtań teſ mój bjes kónza.

Samjeń.

R. w R.

Hody ſyroty.

Do Ahiny wjedže naſ hodowne powjedańćlo, kotrež na-
maſaſch w ſ pižach Ewangeliſkeho miſionſkeho towaſtwa we Baſelu a powjeda nam wot tam wo hodač, kotrež ſyrotka ſwjećjeſche a chze a móže naſchim džećjom a naſchim dorocźje-
nym ſa tute hody wjele prajicź.

Brune hory wſchudžom. Nad nimi ſybolí ſo njeby ſ tym ſybolenjom, kotrež w cźlowſkich wutrobach ſbudžuje žedjenje, kotrež w kóždej wutrobje domach, njech teſ huſto doſć wupu-
tane, poteptane. Eſkónzo ſmy roſliwa po horach a krajiny na cžerwjeń ſwęcłko, wſchemu dawajo džiwny blyſcć. Po-
kłóćuje naſche kamjenje a ſtały ſuchy trawu a drjewjane roſt-

✻ ✻ ✻ **Hodowny kěrľusch.** ✻ ✻ ✻

Dzeń twój narodny nam skhadza
 S nowa, luby Jesužo,
 Wjekele kej mykle radža,
 S cžim dže by žo hodžilo
 Tebje rjenje swjekeľicž,
 A cži lubje poźľužicž,
 Kaž tym džečjom do kšeczenizy
 Dary ƙwjecža kmoťija wšchizy.

Rhudny ƙym ja, kaž je snate,
 Sčto bych mět ƙam wot ƙebje?
 S hnadnej ruku je mi date,
 Na cžož wofo pohladnje,
 Na cžož hladam, pomyšľu,
 Tebi, Jesu, poźľicžu;
 Wsmi mje t ƙebi a to moje,
 Njech ƙym wobƙedžeństwo twoje.

A woporej cži, Jesu, podam
 Zylu moju wutrobu;
 Wobnow ty ju t dobrym płodam,
 Wodž ju t ƙebi pšches wěru.
 Wěra njech pať dželawa
 Wěrnu lubość poľasa,
 Až žo t Bohu, t bratram hori
 A wšchě njeprawdośćje mori.

Njech mój ert je wopor tebi
 Dale, luby Sbožniko,
 Mój džať chynł dacž lubicž ƙebi,
 Chzu cže křwalicž wyžofo,
 Mój hłob, moje modlenje
 Njech cže cžescži do ƙmjercže,
 Hacž cži rjeńšcho t kěrľuschemi
 Horľach spěwam t jandželemi.

liny a sczele ƙwoje pruhi tež hacž na kěrchow, kotryž ƙebi mała woľada Lilony tam na wiľatej horje saľoži.

Tam dale na prósdnym městnje hraja hólzy, drusy ƙu wuczahnyli na hory a hórki, pytacž sa Božu nóz móch, tutón woľebity, rjany chineľski, hadowny móch, kotryž žo tu po semi wije, tam žo sažo wot semje sběha tať, so mēńšch, so ƙu to małe jědlenki.

A tamle dwór. Wšcho je tam cžicho. Ženož tamle po pu-
 cžu wot studnje, kotraž bē pšchi sahodľach, krocži hólczez nje-
 ƙo na kwakli dwaj bowaj t wodu. W kóždym płuwasche wulka
 wohenčzejwjena kwětk, kotruž bē t cžihowzownych kěrľow pšchi
 studni wotlemit. Wulka kwětk bu wot wodny tam a ƙem kole-
 bana, sadžewa pať t dobom, so by woda wukľuľata. Rhwat-
 niwje donješny hólz wodu po wuteptanym skhodže horje do
 domu mlodeho miľionara, kotrehož ƙľužobnik bēšche. Staji-
 wšchi wodu do komorki sa ƙupanje, stupi do spanškeje komory
 miľionara, wša muchazu plazawu a honjeľche schmizy, kotrež
 na sawěščku ľoža ƙedžachu, cžakajo hižo na to, so mohťe žo
 krejľacžne na wbohi wopor — to je cžłowjek, a w tutym pa-
 dže miľionar — dacž. kędžbliwje styla sawěščk wot wšchěch
 stron t ľozej, so njeby žo žana do ľoža dobyła. Do mjinizy
 nala wodu a sawrě wofna; tež do karanow liny hiščcže t bo-
 wa smnu wodu.

Tať. S tym bē sa dženšnišche hotowny. Wjekeľny skafasche
 po skhodže dele a sastupi do maľeje komorki. Ta bē jeho, tu
 bē jeho raj.

Rhudobna wšchaf je tuta komorka, tola pať jeho: hli-
 njana semja je nimale cžorna a scžěny cžakaju na nowe wo-
 bēlenje. Dožo tam steji a bľidko a stólz, a na bľidku módra
 mjiniza, a wysche njeje maľny schpihel. Na maľnym wofnjěščku
 widžišch nabitu wasu a w njej někotre haľži Wannenziana,
 chineľskoho pšchezo seleneho kěrčľa; jeho mjažne kijeľki a
 na wutrobu podobne ľopjeńka wupšchestrěwaja žo žadoščiwje
 ƙwětku napschecžiwu, kotrež t wofnjěščkom pšchiskhadžesche.

Pod ľožom steji maľny ľaschczik, w kotrymž Junshong ƙwo-
 je wobƙedžeństwo křowa. Tam w ľucziku ƙu nastajane prósdne
 tnyš konserwow, kotrež bē ľuchať na bok smjetať, Junshong
 pať sažo seľberať a tu wukhowať. Swonkowne tnyšow žo piša-
 rjeľche t namolowanymi rjanyimi křuschwami, jabľukami,
 ƙlowľkami a annanaľkami.

W ľaschcziku bľidka mějesche ƙwój dalschi poklad: křihe.
 Rhowasche tam mjes někotrymi druhimi křihemi tež spěwar-
 ške a Nowy Saľon; nimo toho pinšel, barby a woľojnik.
 Sańdžene ľeto bē w tutym domje hiščcže schuleť byť a bratr
 a pšchecželjo bēchu žo wo njeho wo schulski pjenjes starali.
 Nětko pať dyrbi žo ƙam sa to staracž a t wukńenjom je kónz.

Junshong bē žo na ľožo ƙynnyť a bē žo do dala sahladať:
 njemějesche žaneho pšchecžela tudny, njemějesche dožyla nikoho
 tu, kotryž by jemu bľisko byť, hdyž bē tola bratr nětko tež
 wupuczowať, so by ƙebi w zynownych podkoptach w Singapore
 pjenješny saľľužik. Sčto wě, hdy wón sažo pšchidžje!

Ně, wón njemějesche tu nikoho wjazy w „křinšch ho-
 rach“. Wón bē dže ƙyřota! Na nana móžesche žo tať ľědy do-
 pomnicž a macž bē pšched wjele ľetami hižo shubit.

Shubit?

(Pokracžowanje.)

Zyrkej a stat.

— W Braunšweigstej bē ľeto 1926 pod heľko „pšche-
 cžiwu zyrkwi“ stajene, snajmjeńšcha wot sozjaldemokratow a
 jich pšchiwijowarjow. Synodom jutry sawjedžechu přenje ƙwěť-
 ne schule, pšchi kotrychž woľebje mlodži wuczerjo skutkuja,
 kotřiz žple na politiskej ľěwizy steja; woni žo njekomdža kóždu
 skladnošč wužicž, pšchecžiwu zyrkwi schczuwacž. Sozjaldemo-
 kratojo ƙu tohorunja woľebite hibanje sa wustup t zyrkwje
 sbudžili. S wopředka mějesche tuto wuspěch, potom woliwňny.
 Tuž nětko spytuja, jo sažo se wšchelakimi ƙřědkami t nowemu
 žiwjenju sbudžicž.

— „Rada ewangelskich zyrkwjow w Póľstej“ mjenuje žo
 swjast, kotryž ƙu ƙebi ewangelske zyrkwje w Póľstej wutwo-
 rite. Esu jich schěicž: Wilnjanska reformirtka zyrkej, War-
 schawska reformirtka zyrkej, Warschawska ewangelska Augs-
 burgska zyrkej, Póľnańska uniertska ewangelska zyrkej, Uniertska
 zyrkej w Rattowizach a Galizijska ewangelska zyrkej. 16
 sastupjerjow tworí tuta „rada“, kotraž směje žo wo to pró-
 zowacž, sjednocžicž wšchě protestantske wěrywusnacža Póľ-
 škeje dožyla, njedžiwajo na někajke wšchelakosčje jenotliwnych
 wusnacžow a na narodnošč, dale wotštronicž wšcho njedo-
 rosumjenje mjes protestantskimi a skónčnje schlitacž prawa
 jenotliwnych zyrkwjow pšchecžiwu inštanžam, wyschnosčjam
 štata. —

— Do noweho ľaskeho krajneho ƙejma ƙľuscheja mjes
 druhim 14 wuczerjow, a to 9 t ludownych a 5 t wyschschich
 schulow; t nich žo wuswolichu 4 wuczerjo ludoweje schule na
 ľicžinje sozjaldemokratiskeje strony a jedny na ľicžinje kom-
 unistow. Se ľasckich duchownych njeľľuscha, kěľkož nam snate,
 žadny do sapóľkancow ƙejma.

Wschelke i bliska a i daloka.

— **Shto i hodam?** Tuto prashenje bo nētkole staja se wschelakich pschiczinow. Shtōž je staja, njewjedžo, shto wobradzić wulkim abo małym, budž pokasany na dar, kotryž je pschezo rjany a trajazy, hdyž pschi tym prawje wolijš: to je dobra kniha. Sa herbske džeczo a dozyla sa Sserba je to pschede wchēm herbska kniha. Tuž daj hebi pola Ssmolerjez knihaŕnje sariž herbskich knihow pschedpołożicž abo wobhoŕ bo hewał, wožebje tež pola twojeho fararja sa nimi, a potom hebi wuŕwol nēšhto. Na sskladach khowa bo hišcže wjele knihow prjedawšich a pošlednich lēt. Tute kupujo dobudžesč sa hebe abo sa toho, kotremuž je darisč, nēšhto dobre a i dobom pomhaš i tym herbskim nakladam knihow; tajku pomoz trieba wožebje herbske knihowne towarštwo, kotrež ma bo i dołhom bēdžicž a to tohodla, dokełž Sserbjo nohzedža wjazny herbske knihi čitacž. Sa džeczi pokasamy waš wožebje na nowe čitanki, kotrež su bo w pošlednich lētach wudałe a kotrež su dobre čitacž sa małnych a wulkich. U rēczo wo knihach, nježmēmny sabncž na nowu herbsku protntu, našcheho „Wschedženak“. Wona je jara wobščerna a bohata a jara rjana a pschna a wožebje tunja. Wjazny hebi njemōžesč nadobo žadacž. Tuž wužij tutu sskladnosč a postaraj bo, so by „Wschedženak“ bohu pod hodownym shtomom był.

A hodam pscheje hebi tola kōždy snajmjeŕšcha nēšhto. Tak tež našchi wbošy khdži a potrebni. Tuž njesabudžmy na nich! Hdyž hdy, runje w hodownym čažu sacžujesč, so płaczi to kłowo: Dawacž je sbožnišche hacž bracž. U hdyž njemōžesč wjele dacž, daj snajmjeŕšcha nēšhto małe, ale — daj i wjekelej wutrobu a i widomnej lubosčju. To dwejoč wobohacža a swjekela: toho, kotryž dostała, a tebe, kiž ty darisč. Dar, kotryž mōžesč i hnewnym woblicžom jenož dacž, radšcho njedawaj; tōn njeje ani tebi ani tamnemu „hodowny dar“. So hnyčmy byli wschitzy „hodowni“ w dwojakim: so darujemy „hodowne“ dary a w tym so dostawamy „hodowne“ dary! My to budžemy, hdyž wēmny: Tež mi je bo narodžil Jesuž Khrystuž, mōj Sbožnik!

— **Ssmjercž w sastojuškim džele** je sažo jedny sakski duchowny namakał. Nahle semrē wožrjedž fariskeho džela we najlēsich lētach farar Seiffert w Schwarzenberg-Neuwelt. Hagle njedawno kwjeczesche se kwojej wožadnu kwjedžen 25-lētneho wobstacža wožadny a i dobom 25lētny jubilej kwojeho sastojuštwa w tutej wožadze; krajny biskop Shmels bē kam i tutej kwjatocžnosčzi pschischoł. To je pjaty duchowny, kotrehož je w bēhu tutoho lēta smjercž tak nahle žrjedž džela wotwołala. To drje ma kwoje pschicžiny w čažach wōjnškeho tradanja a wōjnškeje nušy, i kotrež buchu tež wožebje fariske domy domapytane. To je bohu jene kwēdženje — a to jara khtutne — pschecziwo pschezo sažo klychannym wumjetowanjam, so maja fararjo dobre žiwjenje a mało džela.

— **Sekty** we wschelakich krajach se wschej mozu dželaja. Njedawno wopyta w Bogtlandže jedny Russelianski abo „khtutny bibliju pschepytowar“ fararja a wumjetowasche jemu, so Bože kłowo njepreduje. Na prashenje, hacž je fararja hižo predowacž klyšchal, dnyrbjesche i „nē“ wotmołwicž, wurečža pak bo i tym, so wudawasche: „Hdy hyscže chžyl Bože kłowo pschpowēdacž, by waš wašch konsistorium hnydom wotkadžil!“ — Na druhej farje sastupi knihirosnoschował, prajizny: „Džen dobrny. Ja pschiŕdu wot toho Knjesa!“ — „Wot kajtoho knjesa?“ woprascha bo farar, njewjedžo, shto mēł hebi myšlicž. „Ja pschiŕdu wot toho Knjesa! Tōn Knjes je naš poškal, jeho kłowo pschpowēdacž!“ Po dalschej ros- mołwje, pschi kotrež knihe pošlicžowasche, wotēdže i tym

postrowjenjom: „Tam w tamnym raju bo sažo njewohlada- moj!“ — To dnyrbjesche rēcacž: „Ja, kiž bym i čyrjōdy tnych wuŕwolennyh, mam tu sbožnosč, wy pak scže sa helu wot- budženy!“

— **Do Chile** w Amerizy bu jedny farar i Lužizy powo- łany. Tam su wožadny, kotrež su ewangelškim žyrkwjam we Nēmškej pschisamknjene a wot tudny duchownych dostawaja. Sakski konsistorium je tak sa wožadny wokrjež Telaco-Vikto- ria w Chile fararja Klina i Jonsdorfa powołalo. Do tutoho fariskeho wokrježa klyšchatej mēscze Telaco a Viktoria a 13 predarškich stazijow, wokrjež je nēhdže tak wulki kaž našchej lužiskej Žitawski a Lubijski hromadže, to rēka po wulkosčzi krajiny.

— **W ewangelškej žyrkwi Staro-Pruskeje** jednaja wo tym, hacž mēlo bo sa wjednikow žyrkwje mjeno „biskop“ sawjesč, kotrež su druhe žyrkwje, kaž n. psch. našcha sakka pschijake. Generalsuperintendenta mēł „biskop“ rēcacž. Hacž dotal nje- su, kaž jene wothkōžowanje provinzialnych sastupještrowow pokasuje, žane rosrižaze rosčudjenje dobyli. To jene drje je žyle wēste, so je mjeno „Generalsuperintendent“ bohu naj- mjenje pschihōdne sa wyschšcheho wjednika žyrkwje a wono je sškoda, so pschi dželenju Lužizy do superintendenturow sakka synoda žane druhe mjeno postajila njeje sa dotalne „superintendent“.

Bēdnyh je jich w nēmškim kraju mjes mlodoštnymi 100 tyžaz (jugendliche Krüppel.) Tak je to profesoŕ Bižalski woblicžil, kotryž je wodžer wukwaleneho wustawa sa bēd- nyh w Berlin-Zehlendorf, Oskar-Helene-Heim. Wōn pschi staji, so by položja i tutnyh 100 000 mlodoštnych bēdnyh mohla wuhojena hncž, hdyž hnyhu staršchi w prawym čažu nēšhto činili a radu na prawym mēstnje pytali. — To je poradžaza wobškoržba pschecziwo staršchim a dozyla dorosče- nym a tajkim, kotšiz maja dohladowanje nad džecžimi a mlo- dny. Tuž postaraj bo kōždy a staraj bo kōždy wo čelnu a duchownu strowotu tnyh, kotšiz su jemu dowērjeni!

— **W Južnokłowaskeje** su w oktobru t. l. nowu wusta- wu sa ewangelško-luthersku žyrkej wobšamknuli. Tutu žyrkej tworja tam nēmške, wuhērške a kroatiske wožadny; wona ma nēhdže 70 000 stawow a steji pod wjedništwom D. Philippa Poppa.

W Franzowskeje wobkēdžbowachu w južnyh krajinach kaž tež w nēkotryh krajinach Španiskeje čerwjenny abo krawy deschczil. Mōžemy hebi myšlicž, so to wobnydlerštwo jara na- štroža. Pschi klylnych njewjedrach lijesche bo deschcz, kotryž bē khtetro na čerwojen a bōczany; mējesche napohlad krowē. Tež po deschczju bē to hišcže derje došč na kopjenach a dru- him spōsnacž. Čzi jeni wēšo maja tutōn „krawy deschczil“ sa njedobre snamjo, kotrež na wōjnu a krejrosliwanje pokasuje, drušny praja, so su w Afrizy wulke wichory sakhadžake, kotrež su pēš do powētra sbēhnyte a hacž do Europy donješte; tu je bo pēš i deschczom smēšchal a tuž je bo tam krawy deschczil schoł.

— **We Wuherškej** pošynlja bo ewangelška žyrkej. „Lu- therske sjednocženštwo“ je pod wjedništwom biskopa Raffana wobšamknulo lutherski čažopiž, kotryž bē sastal wukhadžecž, i nowa wudawacž. Tohorunja bu postajene, i wudawanjom nabožnyh spižow a lētakow nabožne žiwjenje we Wuherškej spchowacž.

Wistowanje: S. w B. sa Hodownicžku. — K. w Hr. sa Nowe lēto. — S. w P. sa kwjedžen sjewjenja.

Samokwity redaktor: farar Wyrzacž w Kōšacžizach.